

Dood kind

Norbert Splint

Dood kind

verhalen

© 2018 N.P. Splint / Uitgeverij U2pi

Titel: Dood kind

Auteur: Norbert Splint

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978-90-8759-808-2

NUR: 303

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

Dood kind	7
Het schoolreisje	25
De plastic-zakmethode	41
Lof	67
Masterclass	81
Slappe knieën	99
Steunzolen	111
Koffie	121
Codeïne	137
Nina's moeder	151

En telkens als er weer een mens verwekt en geboren is wordt de klok van het mensenleven opnieuw opgewonden, om haar eindeloze malen afgedraaide deuntje nog eens een keer te herhalen, frase na frase en maat na maat, met onbetekenende variaties.

Arthur Schopenhauer: *Die Welt als Wille und Vorstellung*, deel I, par 58

Dood kind

1.

Een strooiwagen reed over de Prins Hendrikkade. Eline hield haar pas in om niet geraakt te worden door rondvliegend pekkel. Het zout glinsterde in het licht van de straatlantaarns. Toen de wagen voorbij was, liep ze door. Vanuit de bus had de sneeuw er gezellig uitgezien, maar voortgejaagd door de oostenwind deden de vlokken pijn in haar gezicht.

Eigenlijk ging ze te luchtig gekleed. Ze had na het opstaan de radio aangezet om het weerbericht te beluisteren, dus ze wist wat haar te wachten stond. Maar na een hete douche en een snel ontbijt was ze het weer vergeten. Dat haar geheugen haar in de steek liet was niet voor het eerst.

Ze keek naar links en naar rechts en stak over. Het was nog vroeg. Niemand had geveegd. Op de stoep lag tien centimeter sneeuw en haar Uggs zogen zich bij elke stap vast. Haar hielen brandden door het schuren van haar kousen. Die Uggs had ze online gekocht en waren haar eigenlijk te groot. Pas toen ze de doos weggooide zag ze dat de laarzen voor mannen waren bestemd.

Ze had een stagiaire op kantoor die door de stad snelde op hippe sneakers, maar die achter haar bureau of in de rechtszaal

een paar donkerblauwe pumps aan haar voeten schoof. Eline was te koppig om dat voorbeeld te volgen. Stom, want het kind was praktisch en had smaak. Maar ze was van Turkse afkomst en het na-apen van zo'n mediterraan modepoppetje kon niet. Althans niet voor Eline: dochter van een Philipsdirecteur en kleindochter van een hoogleraar aan de Technische Universiteit Eindhoven.

Voorzichtig glibberde ze richting de Singel. 'Het' Singel, aldus haar kantoorburen. Ze had geen idee waarom een Amsterdammer praatte over 'het' Singel. 'De' Singel was het volgens haar, want zo stond het in de prospectus toen ze het pand kocht. Toegegeven: je moest je aanpassen aan de mensen die woonden in het gebied waar je verbleef. '*When in Rome, do as the Romans do*', zeiden ze in Londen, waar haar vader een paar jaar had gewerkt. Net als in San Francisco, Bombay en São Paolo. En in Parijs, waar ze had gestudeerd.

Maar er was weinig tot haar doorgedrongen. Aan de Sorbonne lag de nadruk op het nabauwen van docenten. Tijdens tentamens was het zaak om in perfect Frans over te schrijven wat ze het afgelopen semester in haar dictaatcahier had neergekrabbeld. Dat ze haar diploma had gehaald beschouwde iedereen als een wonder.

Behalve de docent die niet alleen haar scriptie, maar ook haar stevige Nederlandse benen ter beoordeling had gekregen. Eenmaal terug in het vaderland merkte ze dat haar kennis

tekortschoot. Ze leunde zwaar op haar collega's en, tot haar schaamte, op haar stagiaires.

2.

Haar beige wollen rok, ontworpen voor net iets boven de knie, was door haar geforceerde manier van voortbewegen naar boven gekropen. De zoom raakte de onderkant van haar lange, door een tante gebreide, trui. Het ensemble paste aardig bij haar Uggs. Maar er zaten geen zakken in en het beschermde niet tegen de kou.

En koud was het, daar op de kop van het Singel. Of was het nou 'de' Singel? Ze wist het niet meer, net zomin als ze zich herinnerde hoeveel ze gisteren had gedronken. Eerst bij een cliënt en daarna op kantoor. Gelukkig had iemand haar in een taxi gezet en aan de chauffeur haar privékaartje plus een briefje van vijftig gegeven.

Huiverend bekeek ze de kerstversiering op de Nieuwendijk. Om de rillingen kwijt te raken, stampte ze een paar keer op de grond. Maar het hielp niets. Bijna gleed ze uit op een pas gelegd stuk natuursteen dat de straatweg scheidde van het trottoir. Ze kon nog net op tijd de loodgieterstas, die ze van haar kantoorgenoten had gekregen, op de stoep zetten zodat ze daar niet zelf belandde.

Nu niet te snel omhoogkomen, dacht ze, en gewoon doen alsof er niets aan de hand is. Stel je voor: een van de kantoorburen zag haar stuntelen. Dan begon meteen het geroddel weer. Er was nog bijna niemand op straat, maar je kon nooit weten. Als

ze een hoer tegenkwam of iemand van de reiniging was er niets aan de hand. Maar ze was een keer om tien uur 's ochtends met een slok op tegen een cliënt gebotst, die later naar kantoor had gebeld om te vragen wat er met haar aan de hand was. De Turkse stagiaire die de telefoon opnam, had het netjes opgelost.

Ze opende haar tas en bekeek de inhoud. De flessen stonden nog rechtop tussen de dossiers. Doordat ze haar hoofd moest buigen, merkte ze dat haar haar strak stond van de ijzel. Als ze zich niet vergiste, was de eveneens door haar tante gebreide muts eraan vastgevroren. Het ding deed behoorlijk pijn, het was alsof ze aan haar haren werd getrokken. Bijvoorbeeld door de Eindhovense jongens van vroeger, die ze niet begreep omdat ze hun accent niet kon verstaan.

Ze deed de tas weer dicht en kneep haar toch al kleine ogen tot spleetjes. Gek genoeg zag ze daardoor beter. Het was alsof ze dwars door de sneeuw kon kijken, richting de Koepelkerk of naar de overkant van de gracht, waar de bloemenkraam stond. Die verkocht in december ook kerstbomen en deed goede zaken.

3.

Voetje voor voetje schuifelde ze door de sneeuw. *Neige* was ooit haar synoniem voor coke. Meteen moest ze aan Pierre denken. God, wat had ze met die vent gelachen. Hij had haar wegwijs gemaakt in Parijs en geïntroduceerd in kringen waarvan ze het bestaan niet eens had vermoed. Maar Pierre dus wel. Die werd daarmee verantwoordelijk voor haar kennismaking met het dopecircuit. Net als haar vader trouwens. Want diens creditcard bleek het toegangsbewijs tot de meest ondoordringbare sub-culturen.

Diezelfde vader had een standaardadvies, namelijk dat je alles in je leven een keer meegemaakt moest hebben. Dus ging ze overal op af. Al had de Philipsdirecteur daarbij andere etablissementen in gedachten dan de van zweet en ander lichaamsvocht doordesemde krotten die zijn dochter bezocht.

Het begon er al mee dat je bij dat soort tenten moest aanbellen. Akkoord: dat moest je soms ook bij exclusieve clubs in Londen en San Francisco. In Parijs echter, zo merkte Eline, functioneerde de intercom niet alleen als poortwachter, zodat het grofste uitschot buiten bleef staan, maar zorgde de gesloten deur er ook voor dat argeloze bezoekers de troep in het lokaal zelf niet meteen opmerkten.

Eenmaal binnen zag je geen hand voor ogen. De stank van stilstaand water sloeg als een natte dweil in je gezicht. Uit

schroothout opgetrokken afwerkplekken waren lukraak in de open ruimte geplaatst. Dat oogde speels, maar was levensgevaarlijk. Het brandrisico lag hoog, want iedereen gooide smeulende sigaretten en lucifers op de vloer waarop zich een explosief mengsel van poppers en alcohol bevond.

Op de bar stonden grote kerkkaarsen om het gebrek aan licht te compenseren. Elk kwartier viel er wel een om. Maar het personeel raakte daarvan niet in paniek, integendeel. Als een bezoeker, Pierre bijvoorbeeld, op de barkrukken ging liggen en het vet over zijn tepels liet druipen, werd dat met luid gejuich verwelkomd.

Een reus van een Nigeriaan hield een oogje in het zeil. Maar die greep pas in als hij in het kaarslicht een mes of pistool zag blinken. Eline wandelde meestal maar wat heen en weer, een glas pure Ricard in haar hand. Ze had nog nooit een nooduitgang gezien.

En van dat soort gelegenheden stonden er dan een stuk of tien in haar agenda.

4.

Haar vader had een pied-à-terre in het Achtste. Dus na een smerig feestje kon ze terug naar de luxe die ze gewend was. Officieel was ze student, maar ze betrad aan het eind van de dag – nou ja, meestal de nacht – een penthouse met twee balkons en twee dakterrassen. Elke windrichting had een buitenruimte. Daar ontving ze niet alleen Pierre, maar ook een stuk of twintig andere mannen. Of waren het er dertig geweest?

Het exacte aantal was in nevelen gehuld. Letterlijk, want ze rookte toen veel. En niet alleen tabak. Ze haalde alles uit de jaren '80 wat de generatie '68 erin had gestopt. De jongens van haar jaargang deden precies hetzelfde. Want zo'n leuke, lange, blonde meid, daar moest je van profiteren zolang het kon. Ze noemden haar Eline Machine: Frans voor locomotief, vanwege de rook die ze de hele dag uitblies.

Maar daar moest ze op een dag mee stoppen. Want ze was zwanger. Al wist ze niet van wie. Het kon van Pierre zijn. Of de universitair docent. Of iemand die naast haar had gezeten tijdens college en haar wilde betalen. De limiet op haar vaders creditcard was hoog, maar niet onbeperkt en haar 'hobby's', zoals ze het noemde, financierde ze zelf. Met als doel te voorkomen dat haar vader iets van haar nachtelijke uitspattingen zou merken.

Joost mocht weten met wie ze die jaren allemaal had geëxperimenteerd. Het woord ‘studievriend’ had voor haar een andere betekenis dan die uit het woordenboek. Eigenlijk boeide de zwangerschap haar nauwelijks, zoals bijna niets in die tijd haar wat kon schelen, als haar vader er maar niet achter zou komen.

Want dat zou nog voor haar afstuderen een enkele reis Eindhoven betekenen, een achtergebleven gat waar ze niets te zoeken had. Een gehucht in vergelijking tot Bombay, São Paolo of Parijs. En een maandelijkse toelage voor een kamertje boven een café aan de Stratumsedijk? *No way*. Ze hoorde het haar vader al roepen, *to the point* als hij was. Misschien zou hij een goed woordje voor haar doen bij de filiaalmanager van de Bijenkorf om er een verkoopstersbaantje uit te slepen. Maar daar zou het dan ook bij blijven.

5.

Haar aandacht werd getrokken door een levensgrote kerstgroep in het restaurant van het Renaissance Hotel. Meestal zaten hier Aziatische congresgangers aan het ontbijt. Maar nu hadden de tafels en stoelen plaatsgemaakt voor de Heilige Familie met in Hun midden het Kindeke Jezus. Levensgroot lag Hij in een met stro gevulde kribbe, zo te zien afkomstig van de firma Pommery.

Ze schrok. Wat was er gebeurd? Was ze verkeerd gelopen? ‘Stomme trut,’ zei ze tegen zichzelf. Inmiddels woonde ze tien jaar in Monnickendam en precies even lang runde ze haar advocatenpraktijk, aan de of was het nou ‘het’ Singel? Ze kende elke stoeptegels op de route van het station naar haar werkadres. Blijkbaar was ze half ingedommeld en ergens anders beland. Als ze nu niet meteen klaarwakker werd, onttaarde haar wandeling naar kantoor in een zwerftocht door de stad. Niet handig, met die kou en die brandende hielen, schuivend tegen de binnenkant van haar Uggs.

Sommige advocaten hadden een Rolls-Royce. Andere succesvolle types een auto met chauffeur, zoals haar vader. Maar zij had niets. Behalve een elektrische Smart waar niets frivools aan te ontdekken viel, uitgezonderd de reclame van haar kantoor die bestond uit plakplaatjes op de achterklep. Ze reed er nauwelijks in omdat de actieradius nogal beperkt was. Bovendien keek ze wel uit om als advocate in beschooten toestand achter het stuur te gaan zitten.

Met priemende ogen bekeek ze de baby in de kribbe. Het kind was van een ander materiaal gemaakt dan de gipsbeelden die Jozef en Maria voorstelden, dat zag ze meteen. Jezus, om wie het allemaal ging, leek wel een minipaspop: gemaakt van kunststof, geverfd in huidkleur en met een wit kussensloop van het hotel als substituut voor de linnen doek die Maria het kind had omgedaan.

Ook een zuigeling moest kleren dragen. In Frankrijk werd zelfs een baby aangekleed volgens de hipste mode. Zonde natuurlijk, wist Eline, omdat binnen de kortste keren het wurm in omvang was verdubbeld. En dan kon de hele mikmak naar Afrika.

Plotseling voelde ze zich misselijk worden.

Ooit had ook zij alle babykleertjes moeten weggooien. Het ging alleen niet richting de voormalige Franse koloniën, maar regelrecht de stortkoker van haar vaders appartement in. Zonder dat er een haan, Frans of niet, naar kraaide. En de reden was niet dat de kleine groeide als kool.

6.

Een Arabische jongen verliet de personeelsingang van het hotel. In zijn hand had hij een brede sneeuwschuiver. ‘*Good morning*,’ zei hij tegen Eline. Ze knikte terug, maar een glimlach kreeg ze niet op haar gezicht.

Ze liep verder, op haar Uggs, door de sneeuw. Was dit al de Spuistraat? Kon makkelijk, maar dan moest ze op een gegeven moment wel weer rechts afslaan. Even onthouden. Ze bekeek zichzelf in de etalage van een homowinkel. De dildo’s en buttplugs herkende ze van de spelletjes uit haar studententijd. Wat in een kont paste, paste ook in een kut. Of was het nou omgekeerd?

Een koude windvlaag striemde in haar gezicht. Sneeuwvlokken bleven plakken aan haar wimpers en in haar stijfstaande haar.

Er waren tranen door haar vanochtend aangebrachte kohl-potloodstreepjes gelopen. Oorspronkelijk liepen de lijntjes van ooghoek naar ooghoek, maar nu leek de tekening net het schema van een bergetappe uit de Tour de France. Haar vader had dat vaak genoeg laten zien en alle details uitgelegd met een pagina uit *L’Équipe* als illustratiemateriaal. ‘*Ups and downs, darling*. Net als in het echte leven. *Never a dull moment*.’

Of het nu door de herinnering aan haar vader kwam of door iets anders: een opvlieger kwam keihard op en zette genadeloos door. Ze had stramme ledematen van de kou en tegelijkertijd liep het zweet in stroompjes over haar rug. Op de een of andere manier vond ze het niet onprettig. Sterker nog, ze voelde dat ze warm werd: rond haar middenrif, op haar borst en in haar hals. Eindelijk! Als ze nou maar geen rood hoofd kreeg, want dat viel in combinatie met haar blonde haar altijd zo op.

Maar ze bleef misselijk.

Verdomme, dacht ze, kwam dat niet gewoon door een kater? Zwanger kon ze niet zijn. Misschien moest ze even ergens in een hoek gaan overgeven, dan was ze er vanaf. Op goed geluk slofte ze een steeg in waar geen lantaarns brandden. Welke steeg precies kon ze niet lezen. Maar de namen hier kon ze toch al nooit onthouden: Ossenspooksteeg, Teerketelsteeg, Vliegendesteeg. Wat was het toch een boerentaal, dat Nederlands.

Haar hielen deden nu flink pijn. Ook had ze last van haar enkels gekregen omdat ze zo krampachtig liep. En dat alles vanwege die te grote Uggs. Ze transpireerde alsof ze zélf in die bergetappe uit *L'Équipe* meereed. Haar hemdje kleefde aan haar rug en ook onder haar armen voelde het plakkerig aan. Zou ze al stinken? Nee toch? Had ze wel deodorant gebruikt vanochtend?

Ze bewoog haar neus naar haar oksels. O shit, daar gleed ze zowat weer uit. Ze concentreerde zich, keek omhoog en